

TEZA: -

WO-129/21

ORZECZENIE

z dnia 7 grudnia 2021 r.

**Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
w składzie:**

Przewodniczący SWSD Krzysztof Górecki/sprawozdawca/

Sędziowie: SWSD Leszek Krupa

SWSD Katarzyna Drożdż-Najbor

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Waława Góreckiego po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2021 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego N. G. obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego polegającego na naruszeniu zasad etyki radcy prawnego - art. 64 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 46 i w zw. z art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z powodu odwołania pokrzywdzonego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP z dnia 28 maja 2021 r., sygn. akt Do 5/21:

1. zmienia zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że zamiast kary nagany, wymierza karę pieniężną w wysokości 6.000,00 zł,
2. uchyla pkt II orzeczenia,
3. w pozostałym zakresie zaskarżone orzeczenie utrzymuje w mocy,
4. zasądza od obwinionego koszty postępowania odwoławczego w kwocie 1.500 zł na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 28 maja 2021 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP, w sprawie Do 5/21 po rozpoznaniu sprawy radcy prawnego N. G., wpisanego na listę radców prawnych pod nr (...) obwinionego o to że:

1.

w okresie od 22 stycznia 2019 r. do dnia 23 listopada 2020 r. nie wydał J. J. na jego wniosek dokumentacji dotyczącej postępowania o odszkodowanie za źle działający rów melioracyjny, sprawy o przywrócenie stanu zgodnego z prawem z powództwa A. W. oraz czterech postępowań administracyjnych dotyczących pozwolenia wodnoprawnego, t.j. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

2.

w okresie od dnia 22 września 2020 r. do dnia 30 września 2020 r. nie złożył pisemnych wyjaśnień, pomimo zobowiązania pismem z dnia 28 sierpnia 2020 r. przez Rzecznika Dyscyplinarnego w sprawie o sygn. akt RD 07/2019. tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 62 ust.3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego uznał obwinionego za winnego obu zarzucanych czynów i wymierzył za czyn pierwszy karę nagany oraz dodatkowo orzekł zakaz wykonywania patronatu na czas 2 lat a za czyn drugi - karę upomnienia. Kary te zostały połączone w łączną karę nagany oraz zakaz wykonywania patronatu na okres 2 lat. Obwinionego obciążono też kosztami postępowania przed OSD w wysokości 1.000 zł.

Orzeczenie to pokrzywdzony zaskarżył w części - w pkt 1, II, III, tj. co do kary. Pokrzywdzony wniósł o orzeczenie wobec obwinionego N. G. kary pieniężnej oraz kary zakazu wykonywania zawodu.

W uzasadnieniu pokrzywdzony wskazał, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP całkowicie pominął wniosek pokrzywdzonego o wymierzenie obwinionemu kary zawieszenia w wykonywaniu zawodu. Dodatkowo podniósł, że na obwinionego została w 2018 r. wniesiona skarga o przekroczenie swoich uprawnień, co świadczy o nieuczciwym charakterze prowadzenia działalności przez obwinionego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie, złożone na niekorzyść obwinionego i skierowane co do kary, okazało się zasadne.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż sądy dyscyplinarne nie są związane wnioskami stron co do wymierzenia określonych kar. Natomiast kierunek zaskarżenia pozwala sądowi II instancji na zaostrzenie kary, o ile uzna to za uzasadnione stanem sprawy. Motywy wymierzenia obu kar

zasądzonych przez OSD są sformułowane na poziomie bardzo ogólnym (kara adekwatna do stopnia winy, ujemne konsekwencje, środek dopingujący do podwyższenia staranności i służący zapobieżeniu podobnych przewinień w przyszłości).

Tymczasem, w zakresie ukarania za czyn oznaczony jako 1, OSD całkowicie abstrahuje od okoliczności tej samej sprawy, na jej wcześniejszym etapie. Trzeba bowiem przypomnieć, iż obwiniony był już ukarany za to samo przewinienie - za wcześniejszy okres niewydawania dokumentów. W orzeczeniu z dnia 27 kwietnia 2018 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP, w sprawie Do 13/18 w pkt III, przy nieco innym sformułowaniu tego czynu, wymierzył obwinionemu karę nagany. Wyższy Sąd Dyscyplinarny w dniu 23 października 2018 r., sygn. akt WO-115/18, utrzymał to orzeczenie w mocy. W uzasadnieniu wskazano, że delikt polegający na niedokonaniu zwrotu dokumentów klienta został co prawda osądzony i ukarany w niniejszej sprawie, jednak w przypadku dalszego niespełnienia przez obwinionego obowiązku wynikającego z art. 46 KERP może stanowić kolejne przewinienie dyscyplinarne.

Z okoliczności sprawy wynika, że obwiniony, po zakończeniu tej sprawy nadal nie zwracał dokumentów pokrzywdzonemu, co spowodowało złożenie przez pokrzywdzonego w dniu 12 lutego 2019 r. kolejnej skargi, która zainicjowała niniejszą sprawę. Dodatkowo, w sprawie będącej przedmiotem orzekania, obwiniony unikał kontaktów z Rzecznikiem Dyscyplinarnym OIRP, co stało się powodem dodatkowego zarzutu.

Jak wskazał Rzecznik Dyscyplinarny we wniosku o ukaranie w piśmie z dnia 7 stycznia 2020 r. obwiniony stwierdził, że nie przypomina sobie, aby pokrzywdzony zwracał się o zwrot dokumentów. Zadeklarował też, że zostaną one niezwłocznie przekazane. Z akt sprawy wynika, iż po kolejnych monitach, dokumenty te zostały przesłane pokrzywdzonemu w dniu 23 listopada 2020 r.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, orzeczenie w tych warunkach kary nagany, tym razem za uporczywe niezwracanie klientowi dokumentów, nie jest właściwą reakcją samorządu radców prawnych na ten delikt. Należy bowiem przypomnieć, iż poprzednio wymierzona za to kara nagany nie przyniosła zakładanego skutku. Wobec powyższego nie sposób uznać, że w tym przypadku właściwa jest ta sama kara, co przy pierwszym przewinieniu. Co prawda obwiniony ostatecznie, przed wydaniem orzeczenia przez OSD, przesłał pokrzywdzonemu sporne dokumenty, niemniej dokonał tego ponad 2 lata od tego, jak Wyższy Sąd Dyscyplinarny utrzymał w mocy orzeczenie o karze za niewydanie tych dokumentów wcześniej. Oceniając stronę podmiotową, tj. postawę obwinionego, nie sposób nie zwrócić przy tym uwagi, że w sprawie Do 13/18/ WO-115/18, oprócz tego czynu, obwinionego ukarano także za 2 inne przewinienia.

Dodatkowo, jak wynika z informacji nadesłanej przez OSD, przeciwko obwinionemu toczyły się postępowania Do 7/18, zakończone karą nagany i Do 9/18, zakończone karą upomnienia.

Zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, oprócz tego co wskazano wyżej, popełnienie w tych warunkach kolejnego przewinienia w niniejszej sprawie dowodzi nieskuteczności dotychczas orzekanych kar. Należy bowiem przypomnieć, iż dolegliwość kar upomnienia i nagany jest znacznie ograniczona.

Wobec powyższego zasadne jest orzeczenie w stosunku do obwinionego kary pieniężnej w wysokości 6.000 zł. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego celowe jest wymierzenie kary surowszej, niż pierwotnie. Obwiniony, mimo ukarania naganą za wcześniejszy okres niezwracania dokumentów, wykonał swój obowiązek dopiero po wniesieniu przez pokrzywdzonego kolejnej skargi, w dodatku twierdząc, że pokrzywdzony wcześniej nie zwracał się o to.

Na takie rozstrzygnięcie wpłynęła też uprzednia karalność dyscyplinarna obwinionego.

Zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego kara orzeczona w II instancji będzie stanowiła rzeczywistą dolegliwość i stwarza szansę na spełnienie przez tę karę dyrektyw prewencji ogólnej i szczególnej.

Zmiana kary pociągnęła za sobą konieczność uchylenia kary łącznej. Natomiast zakaz wykonywania patronatu i orzeczona kara za niezłożenie pisemnych wyjaśnień zostały uznane za prawidłowe.

Mając powyższe na względzie, postanowiono jak w sentencji.